

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. J. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Cad 73/2009 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2009, č. j. 2009/1582-424, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky v Praze 6, ze dne 15. 10. 2008, č. j. ABG-2294/2008-06/E/04. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že skutečnosti, které žalobce namítá v odvolání, není možné pokládat za relevantní a nemohl je akceptovat. V rámci správního řízení zahájeného podáním žádosti o podporu v nezaměstnanosti odvolatel doložil potvrzení o zaměstnání vystavené dne 24. 9. 2008 zaměstnavatelem, ze kterého plyne, že žalobce byl zaměstnán u tohoto zaměstnavatele od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2008 a že pracovní poměr byl skončen na základě § 52 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“); tato skutečnost je též zjevná z obsahu výpovědi z pracovního poměru ze dne 5. 6. 2008, kde je důvod výpovědi zaměstnavatelem kvalifikován jako závažné porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonané práci, které zakládá možnost výpovědi podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Poukázal na to, že žalobcem namítané „*nabízení výpovědi dohodou o skončení pracovního poměru ke dni 30.*“

11. 2008“ nelze v daném případě akceptovat, neboť z listin, které žalobce úřadu práce doložil, ani z jeho vyjádření nevyplývá, že by například žalobce napadl neplatnost této výpovědi u soudu či že by výpověď byla zaměstnavatelem podle § 50 odst. 5 zákoníku práce odvolána. S ohledem na běh výpovědní doby a doložená potvrzení měl žalovaný za prokázané, že pracovní poměr žalobce byl ukončen ke dni 31. 8. 2008. Konstatoval, že v případě akceptace ukončení pracovního poměru žalobce dohodou ke dni 30. 11. 2008, by byl úřad práce povinen žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadit, neboť vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je neslučitelné s výkonem tzv. kolidujícího zaměstnání podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval tak, jak mu ukládá zákon o zaměstnanosti a rozhodl plně v souladu s ním, když žalobci podporu v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 2 písm. a) tohoto zákona nepřiznal.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž potvrdil, že mu původně byla zaměstnavatelem dána výpověď podle § 52 písm. g) zákoníku práce, s důvody výpovědi z pracovního poměru nesouhlasil, což zaměstnavateli písemně sdělil a následně podal žalobu na neplatnost výpovědi z pracovního poměru. Poukázal na to, že po zahájení řízení o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru zaměstnavatel odvolal se souhlasem žalobce výpověď z pracovního poměru v souladu s § 50 odst. 5 zákoníku práce a pracovní poměr byl ukončen dohodou ke dni 30. 11. 2008; v návaznosti na to vzal žalobce žalobu zpět a soudní řízení bylo zastaveno. Tyto skutečnosti sdělil úřadu práce a předložil všechny listiny, jež to prokazovaly a jež byly založeny do spisu, snad kromě žaloby, kterou pracovnice úřadu práce považovala za nadbytečnou. Dále uvedl, že odvolání již doručené výpovědi zaměstnavatelem se souhlasem zaměstnance zrušilo výpověď z pracovního poměru ze dne 5. 6. 2008 od počátku, výpověď byla nahrazena dohodou o skončení pracovního poměru dohodou ke dni 30. 11. 2008; za této situace žalobce splnil podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a § 42 odst. 1 a 2 téhož zákona. Konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu se zákonem, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Cad 73/2009 – 34, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že z průběhu správního řízení vyplývá, že žalobce informoval správní orgán o svém postupu ve věci ukončení jeho pracovního poměru výpovědí z důvodu § 52 písm. g) zákoníku práce. Konstatoval, že v době, kdy rozhodoval o jeho žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti správní orgán I. stupně, nebyl znám výsledek soudního řízení, ale v průběhu odvolacího řízení již tyto skutečnosti známy byly; žalobce ještě před podáním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doložil úřadu práce dne 1. 12. 2008 dohodu o rozvázání pracovního poměru podle § 49 zákoníku práce ze dne 28. 11. 2008 a potvrzení o zaměstnání s tím, že pracovní poměr byl ukončen ke dni 30. 11. 2008. Ještě před rozhodnutím žalovaného ve věci odvolání žalobce doložil dne 30. 3. 2009 úřadu práce pravomocné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1, jímž bylo zastaveno řízení ve věci určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, z něhož jednoznačně vyplynulo, že mezi účastníky došlo k mimosoudnímu jednání a že zaměstnavatel žalobce výpověď z pracovního poměru s jeho souhlasem odvolal. Pokud žalovaný vycházel stále ze

skutečnosti, že pracovní poměr žalobce byl ukončen výpovědí zaměstnavatele z důvodu § 52 písm. g) zákoníku práce ke dni 31. 8. 2008, bylo vycházeno z nesprávných skutečností; to má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Dále uvedl, že v průběhu soudního jednání žalovaný odkazoval na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že správnímu orgánu I. stupně nebyla známa skutečnost, že žalobce podal žalobu u soudu. Ze správního spisu je zřejmé, že správnímu orgánu tato skutečnost známa byla, když v záznamu o ústním jednání s uchazečem o zaměstnání při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti dne 25. 9. 2008 bylo zaznamenáno, že žaloba na Obvodní soud pro Prahu 1 ve věci neplatnosti výpovědi byla podána. Soud poukázal na to, že skutečnost, že kopie žaloby nebyla do spisu založena, není pro řízení v této věci podstatná; nejedná se o novou skutečnost, kterou žalobce, ač mohl, nesdělil v době podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Soud dal za pravdu žalovanému v tom, že pokud by skončil pracovní poměr žalobce dohodou ke dni 30. 11. 2008, nevznikl by žalobci ode dne 25. 9. 2008 nárok na podporu v nezaměstnanosti a nemohl by být ani zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání od tohoto dne, a bude na žalovaném, aby v dalším řízení vyšel ze žalobcem doložených skutečností, tj. z toho, že jeho pracovní poměr řádně skončil dohodou ke dni 30. 11. 2008. Skutečnost, že pracovní poměr žalobce skončil až ke dni 30. 11. 2008 a z toho vyplývající skutečnost, že proto nesplňoval podmínky pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání od 25. 9. 2008, a tedy ani podmínku pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, není důvodem proto, aby soud žalobu zamítl. Soud dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a v důsledku toho rozhodl v rozporu se zákonem, proto rozhodnutí žalovaného jako nezákonné podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž označil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a přislíbil doplnit odůvodnění kasační stížnosti doplní ve lhůtě čtrnácti dnů.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že vycházel v řízení o odvolání ze spisové dokumentace doložené příslušným úřadem práce, z níž skutečnost, že úřad práce o žalobě žalobce na určení neplatnosti výpovědi věděl již ve správním řízení, nevyplývala. Poukázal na to, že se o této skutečnosti dozvěděl až z napadeného rozsudku; při ústním jednání konaném dne 22. 4. 2010 nebyl proveden žádný důkaz, ze kterého by vyplývalo tvrzení soudu, že žalobce tuto skutečnost v prvoinstančním rozhodnutí uváděl. Konstatoval, že jestliže pracovní poměr žalobce skončil dohodou mezi žalobcem a zaměstnavatelem ke dni 30. 11. 2008, nebude žalobce ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání splňovat podmínky pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání podle § 25 zákona o zaměstnanosti; zákon o zaměstnanosti váže nárok na zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání na splnění několika hmotněprávních podmínek, jež jsou stanoveny kogentním způsobem, a nepřipouští proto volnější výklad v tom smyslu, že by splnění některé z nich nebylo nutno v odůvodněných případech požadovat. Z hlediska procesního má úřad práce při posuzování těchto podmínek dvě možnosti, buď shledá všechny podmínky jako splněné a zařadí žadatele do evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „dnem podání žádosti o zprostředkování zaměstnání“, anebo pro případ, že žadatel podmínky nesplňuje, je úřad práce povinen vydat rozhodnutí o nezařazení podle §

26 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Dále uvedl, že zákon o zaměstnanosti nijak nepamatuje na situace, v nichž by žadatel požádal o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání v době trvání některé z překážek vylučujících vedení v této evidence; pro zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání není rozhodující projevená vůle fyzické osoby, ale objektivní splnění zákonných podmínek. Na základě judikatury Nejvyššího správního soudu došel stěžovatel k závěru, že v případě, že dohoda uzavřená mezi žalobcem a žalovaným je platná, žalobce nebude moci být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen „později“, neboť datum zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání se odvíjí od data podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, nikoliv od okamžiku, kdy pominula překážka k zařazení do této evidence. Za zásadní hmotněprávní otázku v dané věci považoval stěžovatel skutečnost, zda uzavřením dohody ze dne 28. 11. 2008 mezi žalobcem a bývalým zaměstnavatelem došlo ke ztrátě účinků výpovědi z pracovního poměru. Z judikatury Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účinky spočívající ve skončení pracovního poměru pozbývá okamžité zrušení pracovního poměru, které bylo doručeno druhému účastníku, jen na základě pravomocného rozhodnutí soudu, kterým bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné, nebo na základě dohody o sporných nárocích uzavřené v průběhu řízení u soudu, v níž se účastníci dohodli, že jejich pracovní poměr po doručení okamžitého zrušení pracovního poměru trval a že bude trvat i nadále. Poukázal na to, že dohoda o narovnání ze dne 28. 11. 2008 obsahuje projev vůle k trvání pracovního poměru po dni doručení okamžitého zrušení pracovního poměru, respektive výpovědi, byl však názoru, že neobsahuje dostatečný projev vůle zaměstnavatele, pokud jde o trvání pracovního poměru nadále i po dni uzavření dohody, neboť zaměstnavatel se se žalobcem už v pátek dne 28. 11. 2008 dohodl, že pracovní poměr končí dohodou k neděli 30. 11. 2008. Stěžovatel byl toho názoru, že na základě tohoto postupu zaměstnavatele nelze usuzovat na jeho vůli, aby pracovní poměr trval i nadále, neboť při uzavření této dohody dohodl na jeho ukončení, a to ke dni 30. 11. 2008. V tomto jednání zaměstnavatele shledal stěžovatel účelovost, aby dosáhl naplnění výše uvedené podmínky, nicméně je zřejmé, že se již dne 28. 11. 2008 dohodl, že pracovní poměr k 30. 11. 2008 ukončí, tedy že tento poměr *de facto* trvat nebude, nadto tento poměr „prodloužil“ o nepracovní dny. Zdůraznil, že v daném případě nedošlo ke ztrátě účinků právního úkonu okamžitého zrušení pracovního poměru, respektive výpovědi žalobce, a že nárok na podporu v nezaměstnanosti žalobci z důvodu uvedeného v § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti nevznikl. Navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze v plném rozsahu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že považuje argumentaci stěžovatele obsaženou v kasační stížnosti za zcela účelovou a neodpovídající skutečnosti; nelze přehlédnout, že stěžovatel ve svém podání cíleně zaměňuje dohodu o narovnání s odvoláním výpovědi zaměstnavatelem podle § 50 odst. 5 zákoníku práce, stejně jako okamžité zrušení pracovního poměru s výpovědí. Konstatoval, že žádný z judikátů, na které stěžovatel odkazuje, na projednávaný případ nedopadá, když řeší následky nepravdivých údajů uvedených žadatelkou o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání v čestném prohlášení ohledně pracovní neschopnosti a situaci, která nastává po doručení okamžitého zrušení pracovního poměru druhému účastníku. K argumentaci stěžovatele, že nedoložil všechny potřebné doklady a on byl nucen rozhodnout jen na základě spisového materiálu úřadu práce, poukázal na to, že příslušná pracovnice tohoto úřadu nebyla schopna reagovat na vzniklou situaci, poučit jej o tom, jaké doklady jsou třeba pro

rozhodnutí o jeho žádosti; z jím předložených dokladů do spisu založila jen některé, když například žalobu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru označila za nepodstatnou, a odmítla mu vydat potvrzení o tom, které doklady fakticky převzala. Uvedl, že příslušná úřednice úřadu práce nesplnila své základní povinnosti podle § 13 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a její přístup byl neprofesionální. Zdůraznil, že pokud by úmyslně nepředložil úřadu práce podstatné listiny, byl by sám proti sobě; jeho zájmem naopak bylo, aby měl úřad práce veškeré listiny, které následovaly po výpovědi z pracovního poměru, se kterou nesouhlasil a jejíž platnost popíral u soudu. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody obsaženými v kasační stížnosti.

Přestože z kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podal výslovně z důvodů uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., lze z jejího obsahu dovodit, že se dovolává též důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jeho námitky směřují také proti právnímu posouzení věci Městským soudem v Praze.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 25. 9. 2008 podal žalobce u Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky v Praze 6, žádost o zprostředkování zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti, v níž uvedl jako zaměstnavatele Magistrát hlavního města Prahy, u něhož byl zaměstnán ode dne 1. 4. 2003 do dne 31. 8. 2008; jako způsob a důvod skončení zaměstnání uvedl výpověď zaměstnavatele podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Dále se ve spisu nachází potvrzení o zaměstnání na dobu ode dne 1. 4. 2003 do dne 31. 8. 2008 ze dne 24. 9. 2008, jež vydal Magistrát hlavního města Prahy, výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. g) zákoníku práce ze dne 5. 6. 2008, potvrzení o výši průměrného výdělku podle § 313 odst. 2 zákoníku práce, potvrzení o skutečnostech rozhodných pro nárok na dávky nemocenského pojištění, rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky v Praze 6, ze dne 15. 10. 2008, č. j. ABG-2294/2008-06/E/04, záznamy o ústním jednání s uchazečem o zaměstnání, v nichž jsou zaznamenána ústní jednání ode dne 25. 9. 2008 do dne 3. 6. 2009; ze záznamu ze dne 25. 9. 2008 se podává: „*podána žaloba na Obvodní soud pro Prahu 1, neplatnost výpovědi v příp. prac. poměru po dobu evidence, bude evidence stornována*“. Ve spisu je dále založeno potvrzení o zaměstnání ze dne 1. 12. 2008, jež vydal Magistrát hlavního města Prahy, na dobu ode dne 1. 4. 2003 do 30. 11. 2008, dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 28. 11. 2008, odvolání žalobce proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 8. 12. 2008, usnesení

Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 12. 2008, č. j. 27 C 217/2008 – 30, jímž se řízení, v němž se žalobce domáhal, aby soud určil, že výpověď z pracovního poměru ze dne 5. 6. 2008 je neplatná, zastavuje, a rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2009, č. j. 2009/1582-424.

Z obsahu soudního spisu se zjišťuje, že žalobce k žalobě nad rámec listin, jež jsou založeny ve správním spisu, doložil stanovisko k výpovědi z pracovního poměru ze dne 13. 6. 2008, žalobu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 13. 8. 2008, a odvolání výpovědi zaměstnavatelem ze dne 28. 11. 2008.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze, že ze správního spisu plyne, že žalobce informoval úřad práce o tom, že napadl platnost výpovědi z pracovního poměru ze dne 5. 6. 2008 žalobou na určení neplatnosti u Obvodního soudu pro Prahu 1. V záznamu o ústním jednání je totiž uvedeno: *„podána žaloba na Obvodní soud pro Prahu 1, neplatnost výpovědi v příp. prac. poměru po dobu evidence, bude evidence stornována“*. Za této situace se nemůže stěžovatel úspěšně dovolávat toho, že mu tato skutečnost nebyla známa, neboť ji žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně dne 25. 9. 2008.

Ve správním řízení platí princip, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, a to od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí; to znamená, že odvolací řízení tvoří s řízením nalézacím (prvostupňovým) jeden funkční celek. Vychází-li Nejvyšší správní soud ze skutkového stavu, který platil v době rozhodování správního orgánu I. stupně, je nepochybné, že správní orgán I. stupně rozhodl správně a na základě odpovídajícího skutkového stavu (v úvahu ovšem přicházela i možnost přerušení řízení z důvodu řízení o předběžné otázce). V projednávaném případě byl totiž pracovní poměr ukončen výpovědí žalobce podle § 52 písm. g) zákoníku práce, přičemž v poznámce pod čarou k § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti se odkazuje právě na shora uvedené ustanovení zákoníku práce [poznámka pod čarou 33: § 55 odst. 1 písm. b) a § 52 písm. g) zákoníku práce], a do dne vydání prvostupňového rozhodnutí tato výpověď právních účinků nepozbyla. Jestliže § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti stanoví, že nárok na podporu v nezaměstnanosti nemá uchazeč o zaměstnání, se kterým byl v době posledních 6 měsíců před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání zaměstnavatelem skončen pracovněprávní vztah z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem, úřad práce nemohl rozhodnout - při splnění podmínky stanovené v § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti - o tom, že se žalobci přiznává podpora v nezaměstnanosti, byl-li s ním skončen pracovní poměr výpovědí z důvodu uvedeného v § 52 písm. g) zákoníku práce.

Jiná situace ovšem byla v době, kdy o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodoval, jakožto odvolací orgán, stěžovatel. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatele, že neměl podklady, z nichž by mohl zjistit, že žalobce napadl neplatnost výpovědi u soudu. Ze spisové dokumentace totiž bez jakýchkoli pochybností plyne, že žalobce doložil potvrzení o zaměstnání ze dne 1. 12. 2008, jež vydal Magistrát hlavního města Prahy, na dobu ode dne 1. 4. 2003 do 30. 11. 2008, dohodu o rozvázání pracovního poměru ze dne 28. 11. 2008, a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 12. 2008, č. j. 27 C 217/2008 – 30, jímž se řízení, v němž se žalobce domáhal, aby soud určil, že výpověď z pracovního poměru ze dne 5. 6. 2008 je neplatná, zastavuje.

V projednávaném případně není relevantní ani skutečnost, že úřad práce až v červnu 2009 při kompletaci spisu před jeho odesláním stěžovateli zjistil, že je součástí spisové dokumentace rovněž zmíněné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1; je povinností správního orgánu vést spisovou dokumentaci řádně. Nepředá-li správní orgán I. stupně odvolacímu orgánu veškerou spisovou dokumentaci, nemůže být tento fakt přičítán k tíži žalobce. Poukazuje-li stěžovatel na skutečnost, že dotčené usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 doložil žalobce až poté, co bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a že se zřetelem k § 82 odst. 4 správního řádu nemohl k této skutečnosti přihlídnout, je třeba i v tomto argumentaci stěžovatele odmítnout.

Jakkoli je pravdou, že uvedené ustanovení je projevem zásady koncentrační, jejímž smyslem je, aby se správní řízení pokud možno odehrávalo před správními orgány prvního stupně, a že je obecně vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit (srov. např. VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 495 – 497), je třeba poznamenat, že toto ustanovení připouští výjimku z tohoto pravidla tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které nemohl účastník uplatnit dříve. Taková situace nastala i v posuzovaném případě, a proto měl stěžovatel přihlídnout ke shora popsanému usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 12. 2008, které bylo vydáno až po rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2008.

Nelze ani přehlédnout, že podle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání.

Stěžovatel nepostupoval v souladu se shora zmíněnými zásadami, neboť měl mít přinejmenším důvodné pochybnosti o tom, zda skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán I. stupně, je stále platný za situace, kdy žalobce již dne 1. 12. 2008, tedy ještě před tím než podal dne 8. 12. 2008 odvolání, doložil nové potvrzení o zaměstnání, podle něhož jeho pracovní poměr trval do 30. 11. 2008, a dohodu o rozvázání pracovního poměru ze dne 28. 11. 2008. Z těchto dokumentů totiž plyne, že se okolnosti ukončení jeho pracovního poměru změnily do té míry, že do té doby zjištěný skutkový stav nemohl obstát.

K další námitce stěžovatele, že uzavřením dohody ze dne 28. 11. 2008 mezi žalobcem a bývalým zaměstnavatelem nedošlo ke ztrátě účinků výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. g) zákoníku práce, je třeba předně akcentovat, že je nutné odlišovat okamžité zrušení pracovního poměru a výpověď, která byla zaměstnanci dána z důvodu uvedeného v § 52 písm. g) zákoníku práce. Nelze tak závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 1155/96 ze dne 29. 10. 1997, uveřejněném pod č. 114 ve sbírce Soudní judikatura č. 14/97, jenž se zabývá pozbytím účinků okamžitého zrušení pracovního poměru a na nějž stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval, vztahovat na projednávaný případ.

Je třeba dále zdůraznit, že ke ztrátě účinků výpovědi v případě žalobce nemělo dojít ani nedošlo v posuzovaném případě dohodou o rozvázání pracovního poměru ze dne 28. 11. 2008, jak se mylně stěžovatel domnívá, nýbrž odvoláním výpovědi bývalým zaměstnavatelem podle § 50 odst. 5 zákoníku práce ze dne 28. 11. 2008, s nímž vyslovil žalobce souhlas.

Nejvyšší soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2584/2006, dostupný na www.nsoud.cz, že *„Odvolání výpovědi se souhlasem druhého účastníka má za následek, že nenastanou právní účinky, které zákoník práce s tímto právním úkonem spojuje, tj. skončení pracovního poměru uplynutím výpovědní doby. Výpověď z pracovního poměru odvolaná se souhlasem druhého účastníka proto nemá na trvání pracovního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem žádný vliv.“* Tento právní názor se sice vztahuje na odvolání výpovědi za účinnosti zákoníku práce z roku 1965, nicméně vyslovené závěry dopadají i na současnou úpravu odvolání výpovědi podle současného zákoníku práce; nadto je vhodné poznamenat, že úprava odvolání výpovědi v zákoníku práce z roku 1965 je zcela totožná s nynější úpravou stejného institutu v § 50 odst. 5 zákoníku práce (srov. znění § 44 odst. 3 zákoníku práce z roku 1965).

Za této situace je zjevné, že právní účinky výpovědi ze dne 5. 6. 2008, která byla žalobci dána z důvodu uvedeného v § 52 písm. g) zákoníku práce, odvoláním výpovědi ze dne 28. 11. 2008 nenastaly, a tato výpověď tedy neměla na trvání pracovního poměru žalobce žádný vliv. Jestliže stěžovatel rozhodoval na základě toho, že pracovní poměr žalobce skončil ke dni 31. 8. 2008 uplynutím výpovědní doby, rozhodoval podle nesprávně zjištěného skutkového stavu, a jeho rozhodnutí tudíž nemůže obstát.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že na dohodu o rozvázání pracovní poměru ze dne 28. 11. 2008 uzavřenou mezi žalobcem a jeho bývalým zaměstnavatelem nelze nahlížet jako na dohodu o sporných nárocích (dohodu o narovnání), ale jakožto na dohodu o rozvázání pracovního poměru podle § 49 zákoníku práce. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení končí pracovní poměr v dohodě sjednaným dnem; dohodl-li se žalobce se svým zaměstnavatelem na tom, že jeho pracovní poměr skončí dnem 30. 11. 2008, přestože se na tom dohodl již dne 28. 11. 2008, nelze v tomto jeho jednání spatřovat účelovost, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti.

Nedůvodná je též námitka, že Městský soud v Praze při ústním jednání neprovedl žádný důkaz, z něhož by vyplývalo tvrzení soudu o tom, že žalobce úřadu práce sdělil, že podal žalobu na určení neplatnosti výpovědi. V protokolu o jednání ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Cad 73/2009 - 30, je uvedeno: *„Konstatují se přílohy žalobce tak, jak jsou v příloze založeny, a čte se obsah správního spisu správního orgánu I. stupně i žalovaného, ...“*. Je tedy zjevné, že úřední záznamy, jež jsou součástí spisové dokumentace správního orgánu I. stupně, byly v řízení u Městského soudu v Praze provedeny.

Nejvyšší správní soud sdílí názor stěžovatele, potažmo Městského soudu v Praze, v tom směru, že žalobce nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti k datu 25. 9. 2008 ani v případě, že jeho pracovní poměr skončil ke dni 30. 11. 2008. Bude však na stěžovateli, aby v dalším řízení vyšel ze žalobcem doložených skutečností, řádně zjistil skutkový stav

pro rozhodnutí o nároku na podporu v nezaměstnanosti a vydal takto zjištěnému skutkovému stavu odpovídající rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v rozhodnutí Městského soudu v Praze nezjistil namítaná pochybení, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Protože žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu